

Сведения, получени от ЦАНА ДИМИТРОВА на 15.II.1972г.

Веска Генева беше саможертвена. На всекиго беше готова да се притече на помощ. Аз съм я упреждала, че използвайки името на брат си се мъчеше да послужи всекиму и може би така понякога го злепоставяше.

За Тотю Димов ми е казвала, че е бил от Габрово, че не е бил красив, че не се е омъжила за него по любов и в първо време не можела да свикне с него. Бил е много добър с нея.

Знам, че като момиче я е ухажвал худ. Михов.

Р.Генев беше индиферентен, неподвижен, безинициативен.

Знам, че е учителствувала в София по-малко от една година

В живота Веска беше много непрактична. Това се беше отразило и върху съдбата и.

С нея се запознахме през 1931 г. и много си допаднахме, буквално се залепихме една за друга.

Правила съм и бележки за воала, но тя не искаше да го махне. Вероятно беше свикнала с него. Правила съм и бележки също така, че употребява повече грим по лицето и устните, което не преви добро впечатление на този, който не я познава. Но тя и с това беше свикнала.

Веска не обичаше самотата, търсеше общуването на хората. Обичаше да излиза всеки ден из града, за да получава впечатления, да вижда хора. Постоянно ме викаше при себе си.

За уютта на Мишо тя беше готова да жертвува всичко, даже и спокойствието на останалите членове на семейството.

Ев. Иван